

SLOVENSKI GOSPODAR

Izhaja vsako sredo.
Cene: Letno Din 32.—, polletno
Din 16.—, četrtletno Din 9.—, ino-
zemstvo Din 64.—.
Poštno-čkovni rač. 10.503.

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO
Z MESEČNO PRILOGO „NAŠ DOM“

Uredništvo in upravništvo: Maribor, Koroška c. 5.
Telefon 2113

Cene inseratov: cela stran
Din 2000.—, pol strani Din 1000.—,
četrt strani Din 500.—, 1/8 strani
Din 250.—, 1/16 strani Din 125.—.
Mali oglasi vsaka beseda Din 120.

Še enkrat našim naročnikom!

1. Prosimo naročnike, da takoj plačajo vsaj nekaj naročnine za »Slovenskega Gospodarja« za leto 1932, ali pa naj prosijo za potrpljenje do Velike noči.
2. Kdor lista zanaprej ne misli več plačati, naj nam takoj na prvo številko napiše: **Nazaj. Nisem več naročnik,** in list zopet vrže na pošto.
3. Zdaj se delajo novi naslovi. Kdor želi, da se mu naslov popravi, naj nam takoj piše. Popravite posebno hišne številke. Zato nam pišite n. pr.: Prej je bila hišna številka ??, nova pa je zdaj ??.
4. Če kdo dobiva pomotoma dva lista, naj enega vrne in naj na list napiše: »Dobivam dva.«

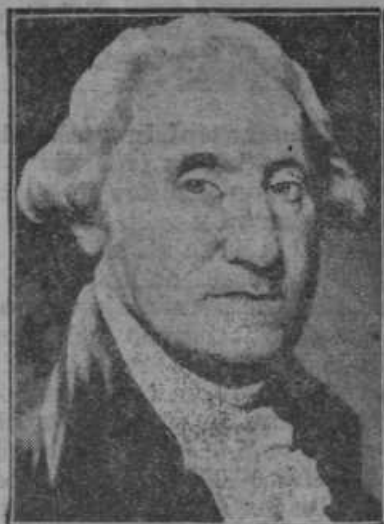
»Slovenski Gospodar« stane:

Za celo leto 32 Din.

Za pol leta 16 Din.

Za četrt leta 9 Din.

Ako nimate položnice, kupite si jo na pošti in vpišite na njo številko 10603.

Prvi predsednik Zedinjenih držav Jurij Washington, rojen 22. februarja 1732. Letos je 200 letnica njegovega rojstva. Washington je premagal Angleže in izvojeval samostojnost Združenih držav.

„Kmetijski list“ kot tolažitelj.

V svoji številki z dne 17. februarja t.l. piše ta list pod naslovom »Le več korajže in dobre volje« to-le:

»Dandanes so ljudje kaj čudni. Kamorkoli stopiš in se spustiš v pogovor s tem ali s tem človekom, nikjer ne slišiš druge besede kakor »o slabih časih«. Živina nima cene« pravi prvi, »denarja ni«, tarna drugi. »Obleka je draga«, toži tretji. Tako gre naprej vse po vrsti, dokler ljudje vsi obupani ne umolknejo in se ne zamislijo kdovekam. Noben pameten človek, ki ima odprte oči in ušesa, ne bo trdil, da se nam vsem skupaj — z malo izjemami morebiti — dobro godi: Vsak ima svoje težave. Ampak tako hudo, kakor ljudje tarnajo, pa zopet ni. Res imamo v deželi hudo brezposelnost, res je denarja malo in posli tečejo skromno — toda od lakote pri nas ljudje še vendar ne mrjo. Le berite, kako je drugod, zlasti v velikih mestih, pa boste rekli: Hvala Bogu, pri nas pa še vendar ni tako hudo! Mi vemo, da je bilo pred leti bolje. Toda od tega, kar je za nami, od tega nima nihče nič. Za preteklostjo se jokati pomaga ravno toliko, kakor jokati se za mrlicem — živ ne bo nikdar več! Zato pa se res ne izplača gledati nazaj, ampak glejmo naprej, da bo vsaj bodočnost boljša! Tako slabo pri nas še ni, da bi bili na koncu svojih sil. Res je, mnogo je propadlo; toda preostala nam je še vedno zemlja, ki rodi, ostale so nam delavne roke in brihtne glave in to je neprecenljiv kapital. S tem kapitalom bomo morali začeti delati magari znova in če bomo imeli pogum in nekaj dobre volje, pojde naprej. Samo s stokanjem pa ne pride nihče nikamor!«

Tolažba, ki jo »Kmetijski list« sporoča nam kmetom, je torej ta: »Tako hudo, kakor ljudje tarnajo, pa zopet ni! Pri nas še vendar ni tako hudo! Bo vsaj bodočnost boljša! Samo s stokanjem ne pride nihče nikamor!« Hvala lepa za tako tolažbo, ki je jako poceni in nič ne zaleže! Ako »Kmetijski list« meni, da s stokanjem ne pridemo nikamor, pa naj nam rajši pove, kako pridemo iz sedanjega težkega gospodarskega stanja.

*

„Kmetijski list“ kot učitelj.

V isti številki (17. februarja) piše naveden list pod naslovom »Država naj

da, banovina naj da, občina naj da« naslednje:

»Med nami živi še vedno vse polno ljudi, ki nikakor ne morejo doumeti in razumeti, da smo: »država«, »banovina« in »občina« mi sami, zlasti pa davkoplačevalci, ki dajemo direktne ali pa indirektne davke v državno (banovinsko, občinsko) blagajno. In ker ti ljudje tega ne razumejo — navadno niti razumeti nečejo — zato kriče pred nevednim in v teh stvareh malo ali pa nič poučenim ljudstvom: Država (banovina, občina) naj dá! Enemu cesto, drugemu šolo, tretjemu podporo itd. Vse naj dá država (banovina, občina). V resnici je pa taka stvar: »Občina« ni nič drugega kakor skupina ljudi, ki živi drug poleg drugega na nekem določenem ozemlju. Še večja skupina ljudi živi na ozemju banovine in še večja na ozemlju države. Ti ljudje pa imajo določene skupne potrebe. Take potrebe stanejo denar. Vsaka še tako slaba občinska pot nekaj velja. Če pa hočejo občani imeti potrebno jim pot, jo morajo plačati, ali z drugimi besedami: oni morajo znesti sami toliko denarja v občinsko blagajno, da »občina« lahko plača stroške za napravo poti. Tako je z »banovino«, tako je pa tudi z »državo«. Kdor torej med ljudmi vedno in vedno govori »država naj dá«, »banovina naj dá« — samo da bi se jim prikupil, češ, vsaj ljudje ne vedo, kaj je »država« — ta v resnici ne zahteva nič drugega, kakor da naj ljudje v eno ali drugo javno blagajno nanosijo toliko in

Italijanski general Nobile, kojega ekspedicija na severni tečaj z zrakoplovom »Italija« je pred leti ponesrečila, je stopil pri ruskih sovjetih v službo kot vodja gradnje zrakoplovov.